

El coratge de seguir Jesús

El sacerdoti es viu des del coratge de dir sí a la crida del Senyor i deixar-ho tot.

Quan van rebre la crida de Jesús, els Apòstols, ho van deixar tot i el van seguir. La vocació comença per una trobada personal amb el Senyor, que crida a deixar-ho tot i seguir-lo, que vol que la seva crida es perllongui en una vida d'amistat amb ell i una participació en la seva missió que compromet tota l'existència, compartint amb ell vida i missió. No és el fruit d'un projecte personal ni el resultat d'una estratègia humana; és un do de Déu, que crida a un seguiment radical.

Jesús, camí de Jerusalem, es troba amb alguns que prometen seguir-lo vagi on vagi. Ell els fa adonar de la radicalitat que comporta el seu seguiment, i es mostra molt exigent pel que fa a la renúncia necessària dels béns materials, i pel que fa a la fidelitat i totalitat del compromís. Les seves exigències poden semblar dures, però expressen la novetat i la prioritat absoluta del regne de Déu. Cal posar en mans del Senyor tota la vida: els pensaments, els afectes, els desitjos, els projectes. Tot a les seves mans.

El sacerdoti es viu des del coratge de dir sí a la crida del Senyor i deixar-ho tot, conscients que s'ha de revifar cada dia, cercant sempre la voluntat de Déu. La nostra existència ha de ser un lliurament total a Déu i als germans, seguint l'exemple de Jesús, que dona la seva vida a la creu per a la salvació del món: hem de viure enmig de la societat, fent del servei a Déu i als altres l'eix central de la nostra existència, gastant-nos i desgastant-nos pels germans, especialment pels més pobres i petits. Demanem al Senyor que molts joves tinguin el coratge de respondre sí a la crida de Jesús.

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

El coratge d'un sí

**CADENA DE PREGÀRIA
PER LES VOCACIONS**

NOVEMBRE
2020

www.cadenadepregaria.cat

Testimoni Vocacional

Mi nombre es Joshua Enrique, seminarista de Lleida y originario de México. Estoy aquí siguiendo la llamada de Dios que no tiene límites, pues Él llama cuando quiere, donde quiere y como quiere. Yo he sentido esa llamada aquí en Lleida y a mis 26 años soy muy feliz de seguirlo a Él.

Anteriormente estudiaba la carrera de Derecho, y reflexionando mis anhelos, mis sueños, mis proyectos, me di cuenta de que algo me faltaba, seguirlo a Él, Jesús. Me di cuenta que no era verdaderamente feliz, y es que la felicidad no se encuentra en este mundo. Comprendí que atendiendo puramente a mis pretensiones no podía garantizar mi propia felicidad. ¡Necesitaba ese amigo que me abriera los ojos a la Verdad! Y así, darme cuenta de que solo hay una Verdad que lleva a la verdadera felicidad, la Verdad del Amor.

Comprendí las palabras de Jesús: “Nadie tiene amor más grande que aquél que da la vida por sus amigos” (Jn 15, 13). Yo quería eso, quería ser feliz así, ser libre y amar de verdad. Yo lo escuché en el susurro de una brisa suave (1Re 19, 12), Dios siempre había estado allí y nunca dejó de llamarme.

El mundo necesita escuchar la voz del Señor, el mundo necesita de ese amor. He visto muchísimo sufrimiento y dolor, pero también soy testigo del amor y quiero dar mi vida por ese amor, ¡esa es mi vocación!

Y como dice la Escritura: “La mies es mucha pero los trabajadores son pocos, rueguen al dueño de la mies que envíe más trabajadores” (Lc 10, 2). Por eso quiero aprovechar para invitaros a orar por las vocaciones sacerdotales, a rezar para que haya más testimonios del amor.

Pregària vocacional:

El coratge del sí de Maria

Enmig de la pandèmia que estem travessant, Maria de Natzaret apareix com la dona creient que fa possible, amb l'ajuda de Déu, transformar allò dolent de l'actual crisi en una oportunitat per a créixer i millorar.

Tal i com el coratge del sí de Maria va fer possible l'Encarnació, el coratge d'aquell que diu “sí” a la vocació, fa possible que el Regne de Déu s'obri més camí en aquest món. En efecte, el “sí” a Déu, com el “sí” de Maria, ens ajuda a passar de la crisi a la convivència, de l'orgull a l'oració, de la vulnerabilitat a la valentia, de la incertesa a la innocència, del dolor a la donació.

Vulnerabilitat > Valentia

(Jn 19, 25-27)

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:

- Dona, aquí tens el teu fill.

Després digué al deixeble:

- Aquí tens la teva mare.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

Reflexió

És curiós com, a vegades, quan sentim a dir d'algú que és valent, ens imaginem algú a qui li és fàcil afrontar les adversitats, algú que no té por, algú que s'atreveix a fer coses que el poden posar en perill.

Però no es necessita ser valent quan una cosa no t'espanta. És quan s'afronta una por que ens és difícil, que cal ser realment valents. Maria, al peu de la creu, se sentia vulnerable, impotent i probablement tenia molta por.

Però seguia allà, malgrat estar espantada, en un acte de valentia impulsat per l'amor. I va ser prou valenta encara per fer el que el seu fill li va demanar: acollir un deixeble seu a casa, com si fos el seu propi fill.

Crisi	→	C	→	Lc. 2, 8-15	Convivència
Orgull		O		Lc. 2, 48-52	Oració
Vulnerabilitat	→	V	→	Jn. 19, 25-27	Valentia
Incertesa		I		Mt. 18, 2-5	Innocència
Dolor	→	D	→	Mt. 28, 5-8	Donació

Això és el que han fet moltes persones durant la pandèmia, potser nosaltres mateixos.

Malgrat la por que ens genera la incertesa, la impotència que hem sentit en veure tanta gent emmalaltir i sabent-nos vulnerables davant d'una cosa que ni tan sols podem veure, moltíssimes persones han seguit treballant per donar un servei i ajudar a les persones que ho necessitaven.

Perquè és quan som vulnerables que tenim l'oportunitat de ser valents. L'amor als altres i a Déu són les eines que ens donaran força per ser-ho, tal com Maria ho va ser.

(Extret de la Vetlla de Queralt 2020)

WORSHIP.CAT

ET SEGUIRÉ

Mim DO

SOL

RE

Mim DO SOL RE

DO Mim

RE

SOL RE DO

Mim

RE

SOL RE DO

On tu vas, jo hi vaig

On tu vius, jo hi visc

Quan tu et mous, jo em moc

Et seguiré.

Els teus camins són bons

Són camins segurs

Només a Tu et seguiré

Saps millor que jo

Allò que em convé

Només en Tu confiaré

(en Tu confiaré)

EL CORATGE D'UN SÍ

*Un sí de Déu per nosaltres,
un sí de nosaltres per Déu.*

És hora de pregar

Per assolir un objectiu...
convé tenir un lloc i una hora
dedicats per fer-ho.

És veritat que el ritme de vida és sovint frenètic i
cal tenir flexibilitat, però en la mesura que puguem,
fixem un lloc, un temps i un espai determinats.

Els mestres espirituals ens ho van recomanar!

Només cal que vagis al següent enllaç per fer-ho!

cadenadepregaria.cat/inscripcio

690 189 885

marcmajaguiu@gmail.com

Delegat de Pastoral Vocacional

Mn. Marc Majà